

Fællesstyrelsen, der udpeger en af de 3 Medlemmer af Valgstyrelsen har valgt *Th. Daugaard*. Forsamlingen foreslaar *Elna Als*, Aalborg, og *Mette Agerholm*, Thisted, samt *Petrine Jensen*, Viby. Ved Haandsoprækning vælges *Elna Als*; da Stemmerne ved de to andre staar lige, vælges ved Lodtrækning *Petrine Jensen*.

Punkt 8: *Hvorledes skal D. K. i Fremtiden gøre Kvinde-Valgretten frugbringende for Kvindesagen.*

Elisa Petersen, Næstved, Medlem af Fællesstyrelsen og Formand for det sjællandske Distrikt indlæder som følger:

Det Spørgsmaal, som jeg absolut synes, vi maa have Klarhed over her i Dag, er dette: Mener vore Medlemmer rundt om fra, at D. K.s Fremgangsmaade nu forud for Valgene har været rigtig, og mener de, at en lignende Fremgangsmaade bør benyttes i Fremtiden.

Hulda Pedersens Forslag, om at arbejde for kvindelige Valgmænd og faa disse til at vælge kvindelige Landstingsmænd indenfor hvert Parti, kom ganske bag paa os. Det var ikke let i en Hast at se Skavankerne ved det, især da vi jo ogsaa alle syntes, at D. K. skulde røre paa sig.

Nogen klar, kraftig Opsang til Arbejdet blev Fredericiamødet efter min Mening imidlertid ikke, den, der kom med Tvivl i Hjertet, rejste hjem med Tvivl i Hjertet. Det forløsende Ord blev ikke sagt. Da Planen om vort Arbejde ved Valgmandsvalgene var lagt, udtalte jeg i Diskussionen: Naaer vi ikke noget denne Gang heller, saa er det vor egen Skyld, vi er nok til at faa Indflydelse, naar vi vil gøre vor Indflydelse gældende, thi den maa vi selvfølgelig gøre gældende paa rette Tid og rette Sted.

G. Lemche protesterede mod Udtalelsen, og her staar vi ved Forskellen paa hendes og min Opfattelse; jeg holder af at lægge Skylden, hvor den efter min Mening ligger, hos Kvinderne; hun holder af at lægge den, hvor den efter hendes Mening ligger, hos Mændene. Man maa Gang efter Gang med klare Ord vise Kvinderne, at naar de glipper, er det deres egen Skyld. Vi burde ikke have nøjedes med at granske Grundlov og Valglov, vi burde have sikret os Indflydelse ved at gaa gennem Partiorganisationerne. Vi kan mene, det er en daarlig Vej, men der er foreløbig ingen anden. Organisa-

tion gennem gamle eller nye Partier er Vejen.

D. K. gjorde efter min Mening en Fejl, naar det i 1916 udtalte sit „Haster ikke“, da vor Fører, *G. Lemche*, Gang efter Gang i Tale og Skrift tydelig manede Kvinderne til at holde sig udenfor Partierne. „Det haster ikke!“ Dermed gav vi vore Medlemmer en blød Sovepude.

Med-Kraft burde man have vist Kvinderne Vejen gennem Partierne og dernæst foreholdt dem, at de intet Øjeblik maatte glemme, at de ogsaa stod som Medlemmer af D. K.

Det er med fuld Ret, at Partiorganisationerne troede, at vort Krav om Valgmændene kun kom fra et Kontor i København, thi de manglede Tegn paa Kvindernes Interesse for dette Krav ude i Landet.

Allerede paa Fællesstyrelsesmødet i Fredericia fremsatte jeg mit Syn paa, at vi ikke officielt burde udpege Kvinder til Landstingsmænd. Vi skulde kun være behjælpelig med at finde kvindelige Kandidater og saa skulde vi arbejde for dem under Haanden, se at faa kvindelige Valgmænd til at interessere sig for vore Kandidater og bringe dem i Forslag. Paa den Maade gled Forslaget lettere, end naar det kom til Valgmands-Forsamlingen fra en uvedkommende Forening. Der tales saa meget af dem udenfor Partierne om Partidisciplin, ingen politisk Forening har dog bundet sine Medlemmer saaledes, som vi bandt vore, idet nogle ganske enkelte Kvinder sad og udpegede Kandidater, og de af vore Medlemmer, der var valgt som Valgmænd skulde saa stemme paa dem. Vi maa ikke tage Ansvaret fra vore Medlemmer, vi skal lade dem handle under Frihed. Vi maa ikke optræde som Barnepiger, men vi skal lære vore Medlemmer Organisationens Betydning, vil man naa noget, maa et Mindretal baje sig for et Flertal. Vor Fællesstyrelse skal vel arbejde, men den skal ikke udrette alt for vore Medlemmer; det er disse, der maa staa som vore Talerør ude omkring. Vi trænger til at faa Diskussionsklubber i alle vore Kredse. Vore Medlemmer maa lære at tage Ordet og fremsætte en Mening, de skal gøre sig gældende, ikke anmassende og ødelæggende, men stilfærdigt, naturligt og roligt. Vor Arbejdsmark bør gøres langt større. Der maa stiftes flere Kredse og skaffes flere Medlemmer.

Jeg talte sidste Vinter ved mange politiske Møder overvejende om Kvindesagen baade til Mænd og Kvinder. Man kommer til saadant et Møde som Partifælle og bliver modtaget med Tillid, og man naar langt mere end ved et af D. K. arrangeret Møde. Dette kan vore Medlemmer rundt i Landet gøre. De kunde ogsaa gaa ind i Bestyrelserne. Paa den Maade vil Tankegangen lidt efter lidt forandres og efterhaanden kommer vore Krav til at staa som ganske naturlige og selvfølgelig.

Vort ene Talerør er altsaa vore Medlemmer, vort andet Talerør er vort Blad, og det maa som D. K.s Talerør bære vore Meninger frem. Jeg er ikke sikker paa, at det saa absolut har gjort det i de senere Tider. Da Folketingsvalget var overstaaet, og vi gik og var ganske stolt over, at der dog nu sad fire Kvinder i det danske Folketing, kom vort Blad og fortalte os, at det var et Fingerbøl fuld af Retfærdighed, de politiske Partiførere her havde tilmaalt os. Kvinderne havde faaet fire Repræsentanter ind i Folketinget, D. K. ingen.

Da Landstingsvalget var overstaaet og fem Kvinder var valgt ind, hed det: Slaget var endt med en halv Sejr. Ingen af D. K.s bedste Kræfter var bleven valgt. *Julie Arenholt*, *Karen Johansen*, *Hulda Pedersen* o. s. v. Jeg synes vi er saa ganske ved Siden af det praktiske Liv, ligesom i en Verden for sig, hvor man ikke kan og ikke vil se ud af sine egne Vinduer.

De politiske Partiers Førere har intet med Opstillingen at gøre. Øjeblikket er endnu ikke til, at Partierne tør opstille kvindelige Kandidater i stort Tal.

Formaalet for et Parti er jo dog at samle Stemmer til Partiet, ikke at spille dem. Hvad vil det sige, at de bedste Kvinder, vi havde at byde, er vraget. Det er dog ganske hen i Vejret. Er *Hulda Pedersen* f. Eks. vraget i sin Landstingskreds, hvor hendes Parti kun kunde vælge een og valgte en Mand. Havde det valgt *Hulda Pedersen*, kunde man jo med ligesaa stor Ret sige, at de havde vraget den bedste Mand. Der er sikkert ogsaa Plads for Kvindesagen i de politiske Partier, ligesom for alle andre Sager, naar blot de nødvendige Stemmer er der, og det er dem, vi har manglet.

Jeg siger ikke „Kvindesag for sig, Partipolitik for sig“. Nej, jeg siger,